

Bare det, at jeg skal tænke mig siddende ved et Stueorgel . . . Du maa ikke blive vred, men det er det skrækkeligste Instrument jeg kender.«

»Gør det noget? Naar du kan glæde de andre? Det er dog Hovedsagen, ikke sandt? Og hvorfor mener du, at du ikke passer i Selskabet? Du har da nylig paa den smukkeste Maade vist, at du har det samme Sindelag som vi.«

»Hvad tænker du paa?«

»Du vaagede jo forleden hos den syge Pige her. Det gjorde du vel ikke bare for din Fornøjelse.«

Jytte blev igen rød.

»Naa, du veed det ogsaa! Det lader til, at jeg er kommen for Skade at vække Sensation med mit første Forsøg som Sygeplejerske. Det var virkelig ikke saa alvorlig ment.«

»Hvorfor siger du nu saadan, Jytte?«

»Fordi jeg har en Fornemmelse af, at der er gjort et ganske urimeligt Væsen af den Historie. Det hele kom saamænd ganske naturligt. Jeg saae, at Pigerne var overanstrengte. Min Fætter har nu engang sat sig i Hovedet, at han ikke vil have fremmed Hjælp, og Oline tør jo ikke flyttes. Saa ofrede jeg en Nats Søvn og skal saamænd gerne gøre det igen. Men jeg kan ikke i den Anledning tage mig selv højtidelig som barmhjertig Søster.«